

PARTI NAGY LAJOS

Mi történt avagy sem

© *Parti Nagy Lajos, 2013*

AZ IRÓNIA HATÁRAI

Illetőm valóságosnak tűnik, noha egy hajnali álom foszladékaiból kecmereg elő. Öltözéke érdektelen, szürke sál, ballonkabát, bal szemén virító kötés. Ha netán a szemét nézem, mondja, annak csókolom van, az majdnem kifolyt nemrégiben, bár valamennyit fog vele látni, ha a retina is úgy akarja. Elmeséli röviden, mást kezdeni vele úgyse tud.

Ismerjük egymást, így akár tudhatom is, hogy ő rendszeresen kocogott eddig. Futásnak mondta, de azért az kocogás volt, semmi több. Hetente kétszer-háromszor fölült a trolira, pont a park sarkán tette le, ahol futni szokott. Többnyire esténként volt rá ideje, és jó is volt úgy, az ő szorongó teste estére járatódik be annyira, amennyire, reggel csak fahasáb és rémület. Van, aki tart a sötétől, de ő inkább szerette, úgyszólván beletakarózott. Annyi fény mindig volt, hogy a futók látták egymást, kontúrokat legalábbis, ami elég.

Ez a közpark meglehetősen kedvelt, évszázados fák, bokrok, lankás rétek, piros műanyag futóút. Utóbbi őt

a kakasbőrre emlékeztette, de nem ezért utálta, hanem mert puhább volt a kelleténél. A közbiztonsággal sose volt baja, ha hideg volt, ha szemetelt az eső, előfordult, hogy hosszú percekig egy lélekkel se találkozott, de mindig tudta, illetve érezte, hogy vannak a parkban rajta kívül. El se hinném, hogy milyen sokan futnak, magukban is, falkában is, s ezek között van egy kimondatlan összetartás.

Azt tudni kell, a futóút nem járda, egyrészt mert a futóknak van fenntartva, másrészt mert elég keskeny – érthető, ha ki vannak alakulva bizonyos íratlan szabályok, hogy lassan a tárgyra térjen. Ő legalábbis ezt hitte, kialakulnak.

Például, ha ketten jönnek, még hozzá egymás mellett, akkor meglátván őt, azaz a konkrét bárkit, aki szembejön, szépen egymás mögé rendeződnek. Még olyankor is, ha mondjuk a szembejövő nem a menetirány szerinti jobb oldalon közeledik. Ezzel nem saját magára céloz, ő a „jobbra tarts”-ot reflexből betartja, dacára, hogy nem vezet autót.

Beláthatom, elemi érdek, hogy legyenek szabályok, legyen valami józan ész, összhang, parki minimum, hisz nem is mindig könnyű kitérni a fák és bokrok, meg főleg a kifogyhatatlan, halomban ott rohadó falevelek miatt. Ráadásul, ha valaki csupán gyalogol, teljesen evidens, hogy utat engedjen annak, aki futva közeledik. Ezért futópálya. Illetve kocogó.

Nyolc óra lehetett, mikor emberem észrevett egy gyalogos párt, jöttek vele szembe. Látszott, hogy nem szerelmesek, hanem futók, akik épp gyalognak. Nem is civilek, a sétáló civil másként teszi a lábát, futóval össze nem lehet téveszteni, sötétben sem. Mikor meglátták őt, mert meglátták időben, legalábbis a fluoreszkáló hajpántját, a nagydarab férfi nem sorolt be a nő mögé, de nem is lépett le a murvára, hogy helyet adjon neki.

Mit volt mit tenni, az én illetőm tért ki, emiatt kénytelen volt belegázolni egy nagy kupac vizes levélbe. Persze hogy lelassított, majd elhaladva mellettük jól hallhatóan megköszönte a kedvességet.

Nem mondja, hogy nem volt a hangjában irónia.

Tíz-tizenkét lépés után észlelte, hogy azok ketten jönnek utána. Pontosabban kocognak, némán és összehangoltan, mint az őrkutyák. Kicsit gyorsított, követői szintén, s már csak pár méterrel voltak mögötte.

Azt hiszi, elfut a kis geci, hallotta a nőt. Vontatottan beszélt, orrhangon, és egy szemernyit sem lihegett.

Iceg, felelte a férfi. Azt mondd, hogy iced.

Emberemnek ekkor remegni kezdett a gyomra, s mivel amúgy sem tudott volna tovább gyorsítani, visszaállt a maga cammogós tempójára. Vette a levegőt orron át, nézett maga elé a kakasbőrre, igyekezett szórakozottnak vagy elmélyültnek tűnni, akit a saját teste, e kopottas, de nem örömtelenül működő szerkezet érdekel, semmi más. Pedig nagyon megijedt, az az igazság.

Követői egy szempillantás alatt utolérték, két laza nagymacska voltak hozzá képest. Közrefogták, futottak mellette szorosan, Scylla és Charybdis csuklyában. Kámforszaguk volt. Nem igazán volt bátorsága rájuk nézni, sokat amúgy sem látott volna, legföljebb egy-egy világosabb foltot, szemfehérjét.

Mit köszöntél te meg nekem, iceg, ha szabad kérdeznem, kérdezte a férfi egész közről, kis híján összesűrődött a combjuk.

Semmit, lihegte ez az illető, és mivel kicsit megbilent, úgy gondolta, lesz, ami lesz, jobb, ha megáll. Alig kapott levegőt. Azok is megálltak.

Hogyhogy semmit, nyafogta a nő.

Semmit nem köszöntem meg, folytatta emberem, amint meg tudott szólalni, hanem, már bocsánat, ironizáltam.

Fujika, mondta a nő.

Szóval úgy csináltam, mintha gyalogos létükre egymás mögé tetszettek volna lépni. Hogy utat engedjenek. Ahogy illik, tette hozzá, és egy pillanatra átjárta az önbecsülés ritka öröme.

De hát mi nem tetszettünk egymás mögé lépni, igaz, Nyunyó, csóválta a fejét a férfi.

Naná, hogy nem, nyafogta a nő. Az ilyen kisgecik előtt faszom, aki egymás mögé lép.

Szafaládém, mondta kis rosszállással a férfi.

Nézzék, nem akartam senkit megbántani, önök is futók, én is, ne vesszünk már össze ilyen hülyeségen, mondta emberem, és egyre vékonyodott a hangja. Legalább karácsony előtt ne! Lehetséges, hogy önök nem vettek észre a sötétben, illetve csak későn, ez esetben bocsánatot kérek, menjen ki-ki az útjára.

Már hogye vettünk volna észre, kisleány, mondta a férfi. Messziről észrevettünk, ahogy lihegsz.

Meg köpködik, mondta a nő. Egész csulákat. És még az ilyen veszi szájára a karácsonyt.

Hadd magyarázzam meg! Szerintem az lett volna a logikus, ha utat engednek, ugye, futópályán, véleményem szerint, a futónak van elsőbbsége, mármint a gyalogossal szemben, mondta emberem, aki, félelem ide vagy oda, legjobban a saját nevetségességétől szenvedett.

Az ilyen szopócitrom icegeknek mér kéne utat engedni? Te érted ezt, Nyunyó, kérdezte a férfi.

A Dunába kéne taposni inkább. A faszverő iróniájával, már bocsánat, mondta a nő.

Nem beszélve, hogy ha vélemény van, mondta panaszos, éles hangon a férfi, azt civilizált lény megmondja. Szemtől szembe. Ember az embernek, hogy hé, iced, álljál félre! Nem, Nyunyó?

Naná, de az ilyen mind ilyen. Sunyi. Azt hiszi, sose jár le az iced kis ideje. Meg kell büntetni, nyafogta a nő.

Az én illetőm itt összeszedte a méltósága maradékát, fölcsattant, hogy kikéri magának, hagyják őt békén, és a tőle telhető leggyorsabban futni kezdett. Pánikszerűen menekülni, hogy pontos legyen. Alig állta meg, hogy ne sikítson.

A nagydarab férfi szó nélkül utánaeredt. Pár méter után beérte, és összerúgta a bokáját. Még csak el se gáncsolta, megkoccantotta finoman.

Emberem hatalmasat esett, arccal előre, rá a saját apró öklére, abba ütötte bele a szemét. S akkor végre felsikoltott. Folyt az orrából a takony, a vér, dőlt a szeméből a könny, de nem ájult el.

Feküdt, nem mert mozdulni.

Hallotta a nőt, ahogy azt kérdezi: Megrugdosod?

Nem, mondta a férfi. Menjünk, Nyunyó. Az ember azért ember, hogy ne legyen olyan állat, mint ezek. Igazam van?

Naná, mondta a nő, és elindultak a sötétben.

Nagyon fölízéltem az agyam, mondta távolodóban a férfi.

Most már nyugodj meg, mondta a nő. Fussunk!

Azzal futni kezdtek, emberem pedig feküdt ott, meg akart halni, de mikor érezte, hogy nagyobb a baj, mégis felállt. Viszonylag hamar kibotorkált a parkból, egy presszóban hívtak neki mentőt, illetve rendőrt. Bevittek, ellátták, megműtötték.

Másnap feljelentést tett ismeretlen tettes ellen. Magasak voltak és kámforszaguk volt, ennyit tudott mondani személyleírás gyanánt, persze hogy kinevették a rendőrségen. Jobb, ha arra gyúr, mondta a készséges rendőrnő, hogy magától akadt össze a bokája.

És ha emberem reálisan végiggondolja, ebben lehet is valami.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte a Generál Nyomda Kft., 2025-ben
6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H
www.generalnyomda.hu

Felelős szerkesztő Szegő János
A kötetet Pintér József tervezte
Korrektor Ruttkay Helga
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9431
Garamond betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 4603 6